

RESSÒ DE LA PARAULA

Dialogar (I)

La situació política en la qual estem immersos reclama, segons l'opinió de molts, un diàleg profund i pacient.

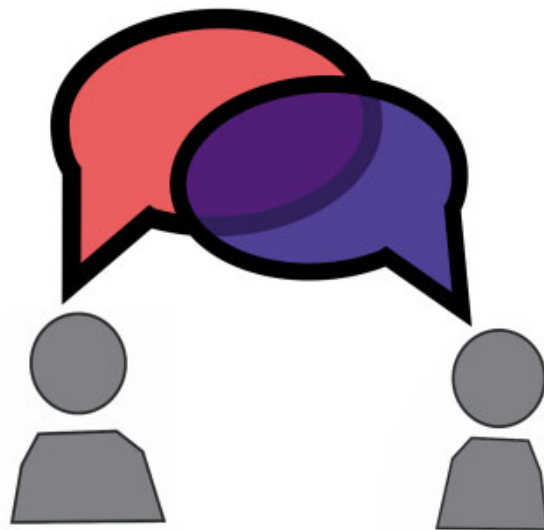
En general, la crida al diàleg té bona premsa, és ben acollida pel gran públic. Només les postures radicals i extremes la rebutgen, perquè consideren que és signe de feblesa o absència de conviccions. Defensar o rebutjar aquesta crida depèn en gran mesura del que s'entengui per «diàleg».

Per a nosaltres, que hem pogut aprendre a dialogar a l'escola del papa Pau VI, el diàleg és essencialment una recerca en comú d'una veritat, que generalment està més enllà de les posicions de l'un i de l'altre, mitjançant l'intercanvi de paraules i missatges. Això que es veu clar referit a la relació entre persones, també ha de valdre per al diàleg polític.

Però hem d'advertir que aquest diàleg, perquè arribi a poder ser eficaç, ha de complir determinades condicions.

La primera de totes és el que hem pogut llegir en l'editorial d'un diari: urgeix la «desinflamació». Hem patit una ferida i, segons consells dels sanitaris, la primera tasca per sanar-la és treure la inflamació: si no, no es pot intervenir. La tensió emocional «inflamant» és enemiga de les bones paraules, del seny a l'hora de llegir la realitat tal com és i discernir el que s'ha de fer.

La segona és posar-se d'acord sobre el que significa dialogar en política, és a dir, aclarir

l'objecte, el sentit, del que s'està fent. Sobretot en l'àmbit de la política (que de per si és conquesta i exercici del poder), està estesa l'opinió que «dialogar» és sinònim de «negociar», arribar a un acord entre parts enfrontades, pel qual s'estableix un equilibri de pèrdues i guanys. Aquesta forma d'entendre el diàleg polític s'assembla molt a les transaccions comercials: en elles es tracta d'arribar a un equilibri d'interessos. Pot ser útil, però en realitat aquesta no és la solució, solament serveix com a sortida momentània al conflicte.

D'això depèn la tercera condició, és a dir, que es cregui realment en la capacitat del diàleg per avançar en la solució del problema i s'evitin pràctiques errònies i falses expectatives (com aconseguir una victòria en el marc

d'una lluita de poders que suara hem esmentat).

La quarta condició és que no es defugí la qüestió essencial, en aquest cas quina ha de ser la font de legitimitat. Aquesta és sempre necessària, sigui la que sigui, i tindrà igualment els seus mecanismes de defensa i de canvi. No podran entrar en aquest diàleg els qui no acceptin cap legalitat. Encara que la qüestió és realment seriosa, permeteu-me evocar una anècdota que sona a acudit. El 1936, en plena guerra civil, un personatge il·lustrat torna al seu poble i troba el seu amic, que portava una gran pistola a la cintura: «Escolta, tu tens llicència per portar aquesta pistola? Aquell li respon molt tranquil: De cap manera, tenint aquesta pistola, quina falta em fan les llicències?». Qui pensa així no pot dialogar. De fet els qui adopten aquesta postura «antisistema» sempre han acabat establint un règim molt més coercitiu i dictatorial.

La cinquena condició és que el punt de partida sigui comú. Això és totalment necessari. Si en principi no es dóna, la primera tasca serà buscar-lo. Diguem que per dialogar cal «un perjudici compartit», una base comuna sobre la qual edificar la recerca.

Aprofundim en més condicions del diàleg. Abans de res, no oblidem aquella condició bàsica: voler sincerament dialogar, fins i tot reconeixent la seva dificultat i el risc de semblar un feble perdedor.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Convidats a nocces

La primera lectura i l'evangeli d'aquest diumenge ens situen al final de la història i, en ella, en el judici de Déu. En el text d'Isaïes (750 aC) Déu oferirà un banquet suculent a tots els pobles des de Sió, engolirà per sempre la mort, eixugrà totes les llàgrimes i esborrarà arreu de la terra la humiliació del seu poble i la humanitat el reconixerà com a alliberador i salvador.

En Mateu, el llenguatge apocalíptic usat en la redacció del text (70-90 dC) ajuda a plasmar la gran tragèdia pel fet que el poble d'Israel no ha acceptat la invitació al banquet messiànic, refusant Je-

sús, el fill del rei. Per aquesta raó, Déu ha convidat altres pobles a participar en el seu banquet. Tanmateix, no tothom que accepta la invitació hi acudeix vestit de manera digne; el qui no ho fa n'és exclòs i castigat.

Nosaltres avui, davant d'aquests dos textos fàcilment sintonitzem més amb aquells fragments on Déu se'ns revela misericordiós, compassiu, benigne. Molt menys on se'ns mostra justicier i excloent. Els dos accents han estat i són una constant en la predicació de l'Església. Dos accents difícils d'avenir. I tanmateix ho podem fer prenent

consciència que, formant part d'una munió de convidats, l'amor de Déu no ens deixa indiferents, sinó que transforma la nostra vida i ens prepara (vesteix) per a les nocces del seu fill. En Déu, la justícia és misericòrdia, segons ens assenyala el papa Francesc.

I si mica en mica anem adquirint el vestit de nocces, nosaltres —més del que no ens pensem— podem anar implementant la simbiosi entre justícia i misericòrdia en les relacions personals i col·lectives.

Concepció Huerta

ECO DE LA PALABRA

Dialogar (I)

La situació política en la que nos volem inmersos està reclamant, segons la opinió de molts, un diàleg profund i pacient.

En general, la llamada al diàleg tiene buena prensa, es bien acogida por el gran público. Sólo las posturas radicales y extremas la rechazan, porque consideran que es signo de debilidad o ausencia de convicciones. Defender o rechazar esta llamada depende en gran medida de lo que se entienda por «diálogo».

Para nosotros, que hemos podido aprender a dialogar en la escuela del papa Pablo VI, el diálogo es esencialmente una búsqueda en común de una verdad, que generalmente está más allá de las posiciones de uno y otro, mediante el intercambio de palabras y mensajes. Esto que se ve claro referido a la relación entre personas, también ha de valer para el diálogo político.

Pero hemos de advertir que este diálogo, para que llegue a ser posible y eficaz, ha de cumplir determinadas condiciones.

La primera de todas es lo que hemos podido leer en la editorial de un diario: urge la «desinflamación». Hemos sufrido una herida y, según consejos de los sanitarios, la primera tarea para sanarla es quitar la inflamación: con ella no se puede intervenir. La tensión emocional «inflamante» es enemiga de las buenas palabras, de la cordura a la hora de leer la realidad tal como es y discernir lo que se ha de hacer.

La segunda es ponerse de acuerdo sobre lo que significa dialogar en política, es decir, aclarar el objeto, el sentido, de lo que se está haciendo. Sobre todo en el ámbito de la política (que de por sí es conquista y ejercicio del poder), está extendida la opinión de que «dialogar» es sinónimo de «negociar», llegar a un acuerdo entre partes enfrentadas, por el que se establece un equilibrio de pérdidas y ganancias. Esta forma de entender el diálogo político se parece mucho a las transacciones comerciales: en ellas se trata de llegar a un equilibrio de intereses. Puede ser útil, pero en realidad esto no es solución, sólo sirve como salida momentánea al conflicto.

De ello depende la tercera condición, es decir, que se crea realmente en la capacidad del diálogo para avanzar en la solución del problema y se eviten prácticas erróneas y falsas expectativas (como lograr una victoria en el marco de una lucha de poderes a la que hemos aludido).

La cuarta condición es que no se soslaye la cuestión esencial, en este caso cuál ha de ser la fuente de legitimidad. Ésta es siempre necesaria, sea la que sea, y tendrá igualmente sus mecanismos de defensa y de cambio. No podrán entrar en este diálogo quienes no aceptan ninguna legalidad. Aunque la cuestión es realmente seria, se me permite evocar una anécdota que suena a chiste. En 1936, en plena guerra civil, un personaje ilustrado regresa a su pueblo y encuentra a su amigo, que llevaba una gran pistola al cinto: «Oye, ¿tú tienes licencia para llevar esa pistola? Aquél le responde muy tranquilo: De ninguna manera, teniendo esta pistola, ¿qué falta me hacen las licencias?». Quien piensa así no puede dialogar. De hecho quienes adoptan esta postura «antisistema» siempre han acabado estableciendo un régimen mucho más coercitivo y dictatorial.

La quinta condición es que el punto de partida sea común. Esto es totalmente necesario. Si en principio no se da, la primera tarea será buscarlo. Digamos que para dialogar hace falta «un prejuicio compartido», una base común sobre la cual edificar la búsqueda.

Profundicemos en más condiciones del diálogo. Ante todo, no olvidemos aquella condición básica: querer sinceramente dialogar, aun reconociendo su dificultad y el riesgo de parecer un débil perdedor.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

ESPAI VICARIA JUDICIAL

El Tribunal Eclesiàstic de Sant Feliu fa cinc anys

Celebra el Bisbat de Sant Feliu de Llobregat els cinc primers anys del Tribunal Eclesiàstic propi, un organisme diocesà necessari en tota Església local per a fer realitat la funció judicial.

Ha estat un temps centrat en crear un equip de treball, integrat pel vicari judicial, dos jutges diocesans adjunts, el ministeri públic i dos notaris eclesiàstics.

Concorrent en cadascú les condicions que hi demana el dret canònic i després de comunicar-ho a la Seu Apostòlica, van prendre possessió dels seus respectius càrrecs l'octubre del 2012: un acte senzill i alhora solemne que hi va presidir el senyor bisbe, qui és en definitiva el jutge nat per a tota la diòcesi. Hi va haver parlaments del vicari judicial metropolità, Mn. Joan Benito i Tolsau, i autoritats civils convidades.

El Tribunal es va marcar com a objectiu prioritari actuar amb rigor professional i sensibilitat pasto-

ral, sempre en i des de la diocesaneïtat. Això s'ha anat materialitzant en el tractament acurat amb els diversos professionals del Dret, portadors de causes de nul·litat de matrimoni. Una cura extensible a tantes persones que es comuniquen amb el nostre bisbat en qualitat de consorts, pèrits i testimonis, conscients de ser per a tots ells el rostre humà visible de l'Església santfeliuense. A tall d'exemple, només apuntar que en puntuals ocasions els membres del Tribunal s'han desplaçat al lloc de residència quan algú, per motius

justificats, se li feia difícil comparèixer a la nostra seu per a declarar.

Cinc anys en què el bisbe Agustí Cortés ha mantingut entrevistes periòdiques amb el seu vicari judicial, que li ha anat informant puntualment sobre la feina del Tribunal. Amb l'objectiu bàsic d'aproximar aquest organisme a la vida parroquial, hi ha hagut també una presència de Mn. Sols, vicari judicial, als arxiprestats, aclarint dubtes als seus companys clergues.

Finalment, no podem obviar dues qüestions: l'impacte professional-pastoral que ha suposat la reforma dels processos matrimonials promulgada pel papa Francesc, i aquest esforç fet en equip de publicar cada trimestre al *Full Dominical* breus comentaris al voltant de temes jurídics d'ordre pràctic. Estem convençuts que caminant amb aquestes pautes podem oferir a tots els feligresos un dret humanament atractiu i des de l'equitat.

VIDA DIOCESANA

Pregària per la cura del planeta i contra la pobresa

La campanya de Càritas «Si cuides el planeta combats la pobresa», en coordinació amb Mans Unides i Justícia i Pau, convidava a les comunitats parroquials i grups presents a la diòcesi a realitzar una celebració pregària amb l'eix motivador de l'encíclica *Laudato Si'* al voltant del 4 d'octubre, festivitat de Sant

Francesc d'Assís, inspirador d'aquest document segons el mateix papa Francesc. Entre les tantes iniciatives, també a la Casa de l'Església, seu del bisbat i de Càritas Diocesana de Sant Feliu, es va celebrar una Eucaristia el mateix dia 4 d'octubre a la qual van participar treballadors de la Cúria i de Càritas.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Jesús està present en molts dels nostres germans i germanes que avui pateixen com Ell» (4 de setembre).

@Pontifex: «Us encoratjo a confiar en el Senyor, l'únic que ens recolza i ens encoratja per contribuir a la reconciliació i a la pau» (7 de setembre).

@Pontifex: «Estimats joves, no temeu el futur! Somieu grans coses! Manteniu viva la joia, senyal d'un cor jove que ha trobat el Senyor» (7 de setembre).

@Pontifex: «La reconciliació es consolida amb la contribució de tot-hom, permet construir el futur i fa créixer l'esperança» (9 de setembre).

La Mercè i la pastoral penitenciària a la diòcesi

Dissabte 23 de setembre, vigília de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè, redemptora de captius, el bisbe Agustí i una bona part dels capellans que treballen a la pastoral penitenciària de la diòcesi, amb diaques i laics voluntaris d'aquest àmbit, van celebrar l'Eucaristia amb una vuitantena d'interns de la presó Brians 1, al terme de Sant Esteve Sesrovires. Durant l'homília, el bisbe Agustí va manifestar que celebrar l'Eucaristia amb els interns era una gran regal i els explicava que sovint, «els que estem fora, tot i que no ho sembli, també estem privats de llibertats perquè estem esclavitzats per

mil coses en el món que ens envolten». I fent referència a la Mare de Déu afegia: «La llibertat només s'aconse-

gueix estimant els altres, tal i com Maria ens estima (...), ella que porta tants anys amb una relació íntima amb els

captius i els pares mercedaris. És la relació d'una mare que pateix pels seus fills.»

El món de la pastoral penitenciària té rellevància a la nostra diòcesi, donada la presència dels centres penitenciaris Brians 1 i Brians 2, que en els últims mesos han acollit més interns després del tancament de la Model de Barcelona. Des d'aquest curs, com a coordinador d'aquest àmbit diocesà hi ha el mercedari P. Jesús Bel, amb els capellans Josep Maria Fabró, Jordi Tres i altres que ocasionalment hi col·laboren, el diaca Miquel Àngel Jiménez i tot un equip de laics i laiques voluntaris.

Xerrada-col·loqui a Sant Boi de l'Equip de Pastoral Obrera

L'Equip present en aquesta ciutat ha organitzat per al dijous 19 d'octubre, a les 19 h, aquest acte en relació al tema dels atemptats terroristes a Barcelona i Cambrils del

passat mes d'agost. tindrà lloc a la Parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i el tema quedarà introduït per Jaume Flaquer, sj, de Cristianisme i Justícia, i expert en l'Islam.

Les maletes i... cap a Bolívia!

Diumenge 1 d'octubre, a la Parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat, va tenir lloc en el marc de l'Eucaristia de les 10.30 h, l'enviament missioner de David Ferreiro i Cristina Belenguer, amb els seus fills Damià i Cèlia. La celebració, presidida pel bisbe Agustí, va ser emotiva i participada, amb presència de la comunitat parroquial de Torrelles, el seu poble natal. El

dia 5 d'octubre, concretament, van viatjar cap a Bolívia, on ja van viure i treballar com a família missionera del 2010 al 2016.

Ara col·laboraran a Cochabamba amb la Fundació Amanecer, de les Filles de la Caritat, en un projecte que ja coneixen bé de la primera estada a Bolívia. Els desitgem totes les benediccions de Déu en aquesta nova etapa!

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Piera-Capellades

En aquest mes d'octubre es repren la Visita Pastoral del bisbe Agustí als nou arxiprestats de la diòcesi. Des del febrer al juny d'enguany va visitar ja els de Sant Feliu, Garraf, Sant Boi i Anoia. Del 18 al 29 d'octubre serà el torn de Piera-Capellades, amb el següent calendari previst:

- Dimecres 18, entrevistes personals amb preveres i diaques.
- Dimecres 25, a les 21 h, reunió

amb el Consell Pastoral Arxiprestal a la rectoria de Santa Maria de Capellades.

- Dijous 26, a les 11 h, reunió conjunta i dinar amb preveres i diaques.
- Diumenge 29, cloenda a Vallbona d'Anoia. A les 18 h, reunió oberta als membres dels consells pastorals parroquials i agents de pastoral de l'arxiprestat i a les 19 h, rés de vespres.

AGENDA

Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca.

Del 16 al 19 d'octubre, de les 21.30 a les 23 h, a la sala parroquial Mn. Vinyeta de Vilafranca del Penedès, amb el lema «Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit.»

Beatificació de 109 màrtirs claretians. Dissabte 21 octubre, a les 11 h, a la Basílica de la Sagrada Família. A la nostra diòcesi hi ha una comunitat de claretians a Sant Boi de Llobregat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), verge salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. ■ Dimarts [Rm 1,16-25 / Sl 18 / Lc 11,37-41]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. ■ Dimecres [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada, 1694-Roma, 1775), prev. fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ Divendres [Rm 4,1-8 / Sl 31 / Lc 12,1-7]. Sant Andreu de Cre-

ta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ Dissabte [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,8-12]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestínic; sant Caius o Gai (Cayo), soldat, mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 45,1-46 / Sl 95 / 1Te 1,1-5b / Mt 22, 15-21]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

Diumenge XXVIII de durant l'any

COMENTARI

Per què no ens mostrem més alegres?

En aquesta muntanya (la que als darrers temps s'alçarà ferma sobre els cims de les muntanyes Is 2) el Senyor prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i vins rancis.

Convidar tots els pobles indica poder universal. Plats gustosos i vins rancis són símbol d'experiència extraordinària.

Més encara: el Senyor farà desaparèixer el vel del dol que cobreix tots els pobles, eixugarà les llàgrimes de tothom. Vida sense llàgrimes ni dol és fruit del triomf del Ressuscitat (1Co 15,54).

Pau, que sap viure enmig de privacions i en l'abundància, reclamà als corintis el dret a ser mantingut per la Comunitat a la qual serveix (1Co 9,4s); però normalment treballava nit i dia per a no ser una càrrega a ningú (1Te 2,9).

Ara agraeix l'ajut dels filipencs: Heu fet molt bé d'ajudar-me ara que vivia en l'estretor. Però entès com intercanvi de dons: rep béns materials d'aquells a qui aporta béns espirituals. Heu estat l'única Comunitat de qui he acceptat algun benefici a canvi de tot el que us he donat (v. 15).

Un rei celebra el casament del fill: al·legoria del Senyor celebrant banquet per l'Encarnació del seu Fill Unigènit.

D'una banda és generós i magnànim convidant tothom fins que la sala s'ompli de convidats. Però obliga tothom a dur vestit de festa.

Costa d'entendre el fet de lligar de mans i peus el qui no duia vestit de festa i tirar-lo fora on hi haurà plors i cruixir de dents. Per què?

Els qui eren a les sortides dels camins han estat convidats i reunits: no forçats. Acceptar un regal suposa algun deure? Goig i agraïment!

A la Bíblia el vestit simbolitza l'actitud visible. Dur vestit de festa significa mostrar agraïment i alegria pel regal del convit; no es pot participar del convit amb actitud trista.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

► Salm responsorial (22)

R. Viuré sempre a la casa del Senyor.

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dóna forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,1-14)

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convidau a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats. Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa, i li digué: Company, com és que has entrat sense vestit de festa? Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 25,6-10a)

Preparará el Señor del universo para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares succulentos, un festín de vinos de solera; manjares exquisitos, vinos refinados. Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el lienzo extendido sobre todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. Dios, el Señor, enjugará las lágrimas de todos los rostros, y alejará del país el oprobio de su pueblo —lo ha dicho el Señor—. Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios. Esperábamos en él y nos ha salvado. Este es el Señor en quien esperamos. Celebremos y gocemos con su salvación, porque reposará sobre este monte la mano del Señor».

► Salmo responsorial (22)

R. Habitaré en la casa del Señor por años sin término.

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,12-14.19-20)

Hermanos:

Sé vivir en pobreza y abundancia. Estoy avezado en todo y para todo: a la hartura y al hambre, a la abundancia y a la privación. Todo lo puedo en aquel que me conforta. En todo caso, hicisteis bien en compartir mis tribulaciones. En pago, mi Dios proveerá a todas vuestras necesidades con magnificencia, conforme a su riqueza en Cristo Jesús. A Dios, nuestro Padre, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14)

En aquel tiempo, volvió a hablar Jesús en parábolas a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo, diciendo: «El reino de los cielos se parece a un rey que celebraba la boda de su hijo; mandó a sus criados para que llamaran a los convidados, pero no quisieron ir. Volvió a mandar otros criados encargándoles que dijeran a los convidados: "Tengo preparado el banquete, he matado terneros y reses cebadas y todo está a punto. Venid a la boda". Pero ellos no hicieron caso; uno se marchó a sus tierras, otro a sus negocios, los demás agarraron a los criados y los maltrataron y los mataron. El rey montó en cólera, envió sus tropas, que acabaron con aquellos asesinos y prendieron fuego a la ciudad. Luego dijo a sus criados: "La boda está preparada, pero los convidados no se la merecían. Id ahora a los cruces de los caminos y a todos los que encontréis, llamados a la boda". Los criados salieron a los caminos y reunieron a todos los que encontraron, malos y buenos. La sala del banquete se llenó de comensales. Cuando el rey entró a saludar a los comensales, reparó en uno que no llevaba traje de fiesta y le dijo: "Amigo, ¿cómo has entrado aquí sin el vestido de boda?". El otro no abrió la boca. Entonces el rey dijo a los servidores: "Atadlo de pies y manos y arrojadlo fuera, a las tinieblas. Allí será el llanto y el rechinar de dientes". Porque muchos son los llamados, pero pocos los elegidos.»